

P. III. 151

ANUL II.—No. 89.

20 BANI NUMERUL

DUMINICA 15 Iunie 1903.

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI,
d'asupra Berăriei Cooperative

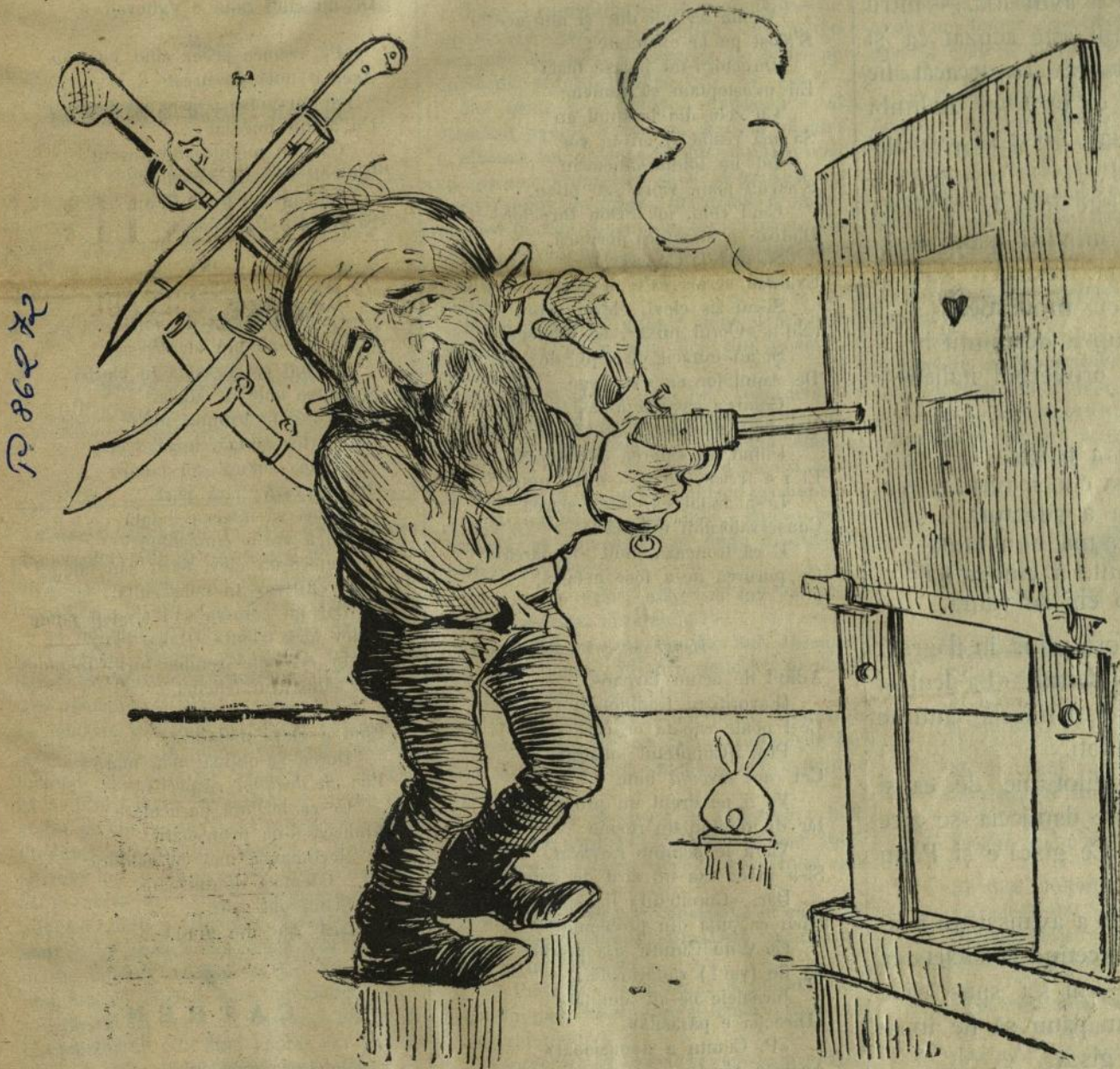
DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Le
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

DUELUL DANIELEANU - PANGRATI.

Viteazul decan al baroului de Ilfov face exercițiul de tir în vederea duelului la care l-a provocat d. Pangrati, profesor universitar.

BIBLIOTECA
Centrul Universitar
București

GEANÂM ȘI PAPUCA

D. Păun, ale cărui articole sem-nate *Pavo* în «Secolul» sunt așa de mult gustate de..., șoarecii cari consumă colecțiile acestui brav ziar, d. Păun a fost eroul unei aven-turi galantă despre cari gazetele au făcut — credem noi — mai mult caz de cât trebuia. Haz, nu caz trebuia să se facă.

În adevăr, ce e mai banal de cât un casier care fuge la America și un discurs de d. C. Stoicescu? De sigur: un bărbat care și înșeală nevasta și... vice-versa.

Din fericire, în cazul de față, vice-versa nu a avut loc, — întru cât numai soțul este acuzat că și traduce consoarta. În treacăt fie zis, d. Păun, ca profesor de limbi clasice ce e, era firesc să se ocupe cu traducerile.

Inculpatul este însă la o vîrstă cînd cel mai mîndru păun nu și mai ține coada ridicată'n sus, ci plecată'n jos cu modestie.

Ori, d. Păun a desmințit în a-ceastă ocazie proverbul italianesc care spune:

Da venti a trenta
Una forza chi spaventa,
Da trenta a quaranta
Una forza ma non tanta,
Da quaranta a cinquanta
Un asino chi se vanta.

D. Păun a fost prins în flagrant delict în restaurantul «La leul și cîrnatul» cu o damicelă anume Alexandrina Filoti.

Avea omul filotimie de ea și pace. Cît despre damicelă se zice că spunea: — Ce gîscă e și Păun asta!

Ori, damicela a avansat un nea-devăr, căci — cercetînd la societatea de avicultură — ni s'a spus că e imposibil ca un păun să fie în a-celași timp și gîscă.

D. Păun (*Pavo*) era înamorat ca la vîrsta de 25 de ani. El cînta scumpei sale *Geanâm* (așa o răs-

fața el) pe sub ferestre faimoase «La sérénade du Pavo» pe note bisericesti pa-vo etc., iar dînsa compătimea cu *Papuca* (așa îl răs-fața ea).

Dafnis și Chloe, Paul și Virginie, Filemon și Baucis, Filerot și An-tusa, Faust și Margareta, Romeo și Julietta, voi ați fost niște flea-curii pe lingă Geanâm și Papuca!

Șandernagor.

DE-ALE CONSERVATORULUI

— Impresii și reminiscențe —

I

Toate trec în lumea asta.

Vream să mă duc și anu-acesta
S'asist pe la examene;
Directoru-mi jucase festa
Eu m'așteptam să samene
Cu cele din trecutul an
Să mă răsăi și eu în voe
Intr'un fotoliu-athenean
S'ascult pian, vioră sau oboe.
Cînd colo, ioc! Don Director
Dăduse o strașnică poruncă,
Să vină la Conservator
Examen serios «Pe muncă»
Și-a zis elevi, elevi'n cor
(Nu'n «Corul mixt», se înțelege)
Și a zis muncit cu toții, de zor,
De capul lor ce s'o alege.
Comis'a ascultă atentă,
Dar mai cu seamă d. Ciuntu;
Uitînd de «starea decadentă»
El i a frecat, de le-a mers untru.
Le-a arătat că, dacă starea
Conservatorului e proastă
E că tronează mult «favoarea»,
Ce pururea ne-a fost nefastă.

II

Honni soit qui à Malla pense.

Adio! de acum favoare...
(Favoritism tradițional)
Ce-l poate căpăta ori-care
Prin «Comitetul musical»...
Cel care execută bine
Va fi pe drept un promovat,
Iar de rămîne de rușine
Va fi în schimb executat.
Și-a mers așa un cîrd de vreme...
Dar, «Comitetul» indispus
Făcu ca, una din probleme
Ce d-nu Ciuntu și-a propus
Să fie (vai!) zădărnicită...
Jurnalele ne-au anunțat:
«Direcția e părăsită»
«P. Ciuntu a demisionat».
Această pierdere e mare...
Ce, poate că n'ați priceput?!
Prin astă grabnică plecare
Conservatorul e pierdut.

De-acuma epoca de aur
Din nou începe in... Olymp.
Elev! Repezi ca un balaur
După protecții, cit e timp.

III

O, tempora! o, mores!

Ah! unde ești tu, Atheneu,
Ce de atît amar de ani
Primeai eu drag în sinul tău
Armata cea de «licean».
Ce cu aplauzele lor
Făceau minuni. Era de-ajuns
O fată din Conservator
La curtea lor să fi răspuns
Ca să se știe că'n momentul
Cînd va apare lingă pian
Îi va veni din sbor «talentul»
Căci adoratul licean
Cu ceata sa de camarazi
Dedea semnalul de asalt.

(O! tempora, o! Moritz... azi
De nu cînti bine e «ghevalt»)

Pe vremea-aceea cînd *soprana*
Avea o notă de urcat
Și nu putea... avea sărmana
Un ajutor imediat
Căci în minutu-ambarasant
Un colț de sală isbucnea
Intr'un aplaus delirant
Și vocea i-o acoperea.

IV

Unde-i unu!, nu-i putere

Comisia stătea de vorbă...
Și'n schimb era atentă sala
La toți ea le sufia în ciorbă
Și punea note d. Malla.
Acolo, în tribuna mare
Din partea stîngă, lingă scenă
Venea cîntare sau cîntare
Om cu vază; fără jenă
Putea să intervie'ndată
Pe lingă vre-o cunoștință
Pentru-un elev, băiat sau fată.
Care «trecea» în consecință.
Dar nu cum-va să-l credeți poate
«Elev fără talent» (Rahat?!)
În «comptes-rendus»-urile toate
Era chiar viu feliicitat

Cînd o elevă maladivă
Dorea să-obțină notă mare
Lua cu *doamna* respectivă
Ce-va lecțiuni particulare;
Atuncea d-na profesoară
Recomanda mai cu căldură
Pe... talentata domnișoară,
Și-un opt sau...
... Iacă! tac din gură.

Gep.

C A T R E N

Steluței

Dulcinea mea iubită,
E o stea desăvîrșită.
Ca și stelele, în zbor,
Vine noaptea, pleacă'n zori.

Ionescu-Quintus.

FĂ-MĂ DOAMNE IAR COPIL!

Astăzi când zăresc femei
Mă aprind ca un fitil;
Ce folos însă? n'am lei;
Când eram doar un pupil,
In loc să mă țin de dame,
Mă duceam la panorame...
Fă-mă Doamne iar copil!

Am gălleju 'n veci uscat,
Bea în van chil după chil,
Căci rămân tot insetat,
Plingînd ca un crocodil!
Cînd eram fără mustață,
Beam doar apă cu dulceață...
Fă-mă Doamne iar copil!

Prigonit de creditor
Nicăert nu aflu-azil,
In ori-ce ascunzător
Daŭ de ochiul lor ostil.
Ah, in frageda'mi junie
N'aveam nici-o datorie...
Fă-mă doamne iar copil!

Chiță Delacooperativa.

UN POLIȚIST CU DIPLOMĂ ACADEMICA

Cu mai multă protecție de cît cunoștință
in ale poliției tinărul student Fumureanu
fu numit agent de urmărire la prefectura
poliției din Capitală.

Odată cu numirea îi și sosiră, acasă, o
sută de cărți de vizită cu inscripția:

Georges Fumureano

Student în Drept, an. III, al Facultății juridice
din București. Agent de urmărire al Prefecturii
Poliției din Capitală.

București.

Str. Poliției, 25.

Trecu o săptămână în care timp, grație pomposului titlu și protecției de care se bucură poliția pe lângă neguțătorii, tinărul Georges — (acasă 'i se spunea Gheorghită) — se îmbracă de sus pînă jos după ultima modă: Pălărie «Panama Véritable», Sacoș de postav fin englezesc de la «Walter» (Domnul e rugat a achita nota), vestă de mătase, pantalonii cu dungă, ciorapi colorați, pantofi de piele rusească, baston, mănuși, etc. plus un țigănal de os (se zice că ar fi fost lucrat — fluerul — de un moș al lui pe cînd era la Văcărești și de aci apținutudinea strănepotului pentru a fi polițist); își mai luă și un revolver de buzunar «nu că ar servi dar știți... Bucureștiul mare, pungași mulți și Doamne ferește, te miri cum...» și aceasta se repeta ori de cite ori se întâlnea cu cine-va și-l întreba ce mai face și cum o duce cu slujba.

Uitasem să spun că bastonul era cu sabie «baton-săbre» cum spune el, plus că avea și o lampă electrică de buzunar.

Cine nu-l știa că e agent de urmărire, de l'ar fi auzit înșirîndu-și armamentul, ar fi crezut că e vre-un explorator gata de

plecare. Ceva mai mult, într'o zi vorbind cu un «colega» netitrat își spuse părerea, că n'ar fi rău să-și comande un pieptar de oțel: «știți ca Wilhelm și un baston pușcă, pentru că doamne ferește, Bucureștiul e mare și...» Da! da! n'ar fi rău răspunse netitratul dar... (continuîndu-și gîndirea în cap: cînd te-oi scuipa odată te duci opt cu a brinzi cu pieptar cu tot).

... Și-a depus jurămîntul. Nu era cunoscut sau om cu care să nu facă cunoștință, numai, ca să-i poată spune că el e agent secret, așa că în curînd ori cine știa că e agent secret.

Era o zi, călduroasă de Mai. Agentul nostru plecă de acasă pe la 2 după amiază. Era grav, pășea încet, urmărind un plan — nu'l spusese nimănui. — Visul lui, planul secret era acesta: să dea peste o afacere, pe care nimeni să n'o bănuiască, să o instruiască în secret, să-i dea apoi o turnură greă de aflat și el... el o dezleagă și iată-l om mare, în curînd avansează... visul lui planul secret să ajungă la Poliția Capitalei Prefect.

Citise — cumpărînd și imprumutînd — pe toți agenții celebri ai polițiilor străine, își inchipuia tot soiul de aparate de prins pe dușmanii ordinii publice.

Mai avea și o calitate — apaagi — al orî-cărui agent. Fuma cu luleaua și cum îi plăcea tot produse străine umbla mereu cu luleaua neamțului și se deprinsese cu acest produs de origină germană îi se înțipărise pe față și semnele caracteristice așa că de-l priveai bine... bine... nu greșea spunîndu-l... e mahmur (cuvînt de origine germană).

Vesel la culme, glumeț idem și era tare zeflemist cu fetele mai ales cînd povestea prietenilor.

Era un filosof în felul lui. Toate teoriile de morală, de economie politică, de criminologie Lombroziană erau, după dînsul, stupide și emitea tot soiul de teorii noi la carî, zicea el, nu se gîndise încă nimeni.

Cum umbla așa, pe străzi, fără o țintă hotărîtă, se pomenește că aude o voce de bărbat, zbierînd:

— Te-am prins, infamo... imi vei plăti scump aceasta, miserabilo!

Era chiar în casa din fața lui. Geamurile erau închise. Printr'o ruptură a perdelei se putea vedea înăuntru.

Planul lui secret... Își pipăi buzunarul cu revolverul, încercă sabia de ese ușor din baston, se pipăi la piept... da!... peptarul era...

Se apropie de geam, își potrivește ochiul în rup'ura perdelei și vede o femeie stînd în genunchi, implorînd mila bărbatului ce-i sta în față amenințător...

O crimă oribilă se desfășură în capul lui Georges... Mulțimea, atrasă de zgomot, se indesa în dosul lui.

— Perfido... iați adio... un pumnal străluci în mîna asasinului și femeia cade ucisă zbierînd.

Georges ca un turbat se repede la poartă, poarta închisă. Apasă butonul soneriei, clopotul stricat. Strigă servitorii, nimeni n'auze... Scoate țigănalul dă alarmă, cu revolverul,

în mîna lovește în geam care se face, țandări, descuie fereastra, rupse perdeaua și nvingător cu mîna întinsă strigă:

— Să nu faci un pas că ești mort.... femeia dă un țipăt... In numele legii ești arestat! Sergent, să vie procurorul! Și către un altul: Un doctor repede!

Asasinul vrea să protesteze...

Da domnule...

— Nimic! Nici un cuvînt!

Și omul legat cobză, sub paza a doi sergenți e dus în altă odae.

Sosînd procurorul constată de fapt crima și dresează procesul-verbal cuvenit... Iar lipsa de sînge provine din faptul că asasinul a lovit-o în nodul vital ast-fel că moartea a fost provocată prin asfixie...

— Pe aci, domnule doctor...

Și grav se pleacă doctorul peste cadavru... pipăe pulsul... îi administrează un excitant puternic și moarta se deșteaptă... mulțimea rămîne inlemnită... era leșinată.

Asasinul fiind adus la confruntare mărturisește că trebuia să o omoare pentru că așa urma...

Procurorul luîndu-i cuvîntul din gură, întreabă pe femeie ce-a fost în acest interval agentul șoptește la urechea procurorului... crima săvîrșită dar neizbutită.

— Eă cu soțul meu — isbutește să spuie femeia — suntem actori și (.. procurorul se face că vorbește cu agentul și o ia la sănătoasă)... și repetam rolurile pentru diseară, și în momentul cînd Otello mă asina văd un revolver apărînd pe geam și am leșinat...

Mulțimea ride cu lacrimi, cite-va haimanale o ia în goană după procuror și agent, luîndu-i.

Urlea gazetele a doua zi despre nostima întimplare a Procurorului și Agentului. Un ziar independent anunța demisia Procurorului iar despre agent spuneau unii că urmărindu-și planul secret ar fi nimerit la Șuflu fiindu-i mai în drum de cit casa sa Poliția.

Emiliă.

EL ȘI EA

Vremea este prea frumoasă.

Să se plimbe la șosea,

In trăsura lor luxoasă,

Răsturnați, trec el și ea.

Ea din ochi nu-l mai slăbește;

El zîmbește mulțumit,

Și intr'una îi vorbește:

Despre ce, n'am auzit.

Și atita mulțumire,

La acești doi soți, văzînd,

Și atita fericire,

Inimele lor umplînd.

N'ai avea nici bănuială,

Că'ntr'e ei acum un ceas,

Loc avu: o păruială,

Cu ocări și pumni în nas.

Berlin.

Ionescu-Quintus.

DECLARAȚIA UNUI CÎNTĂREȚ

Te iubese! cu pasiunea unui *prim tenor leger*
 Numai tu ești pentru mine tot între pământ și Cer.
 Ți-aș da viața ce de-acuma, e nimica pentru mine
 Dacă suferinței mele tu ai pune *cap* în *fine*.
 Ți-aș cînta amoru-mi tainic în *do diez* și cu *tremolo*.
 Aș urla știu ca nebunul la fereastra ta un *sollo*
 Fără *pausa*, sau *Es urî* și cu *voce* nu'n *falseturi*
 Cu *agilități* superbe și cu alte marafeturi.
 Ți-aș!... Ce nu ți-aș face'n fine de-ai voi să cobori *tonul*
 Să ai milă de iubirea-mi și să nu-mi mai faci fasonul...
 Inșă tu ingrătă damă, te ții *forte* ca *accordul*
 Nu te uîți cu ce iuteală mi se sbate mie cordul!
 Nu vrei să te-arunci la peptu-mi să cîntăm un *duo* fain

Demn de *cîntăreți de forță*, cum ar zice Domnul Klein! *)
 Nu vrei nici să-mi dai speranța că vei fi a mea odată
 Căci vai! inima ta rece e acum *desacordată!*

Dar la ce atita vorbă și atita *uvertură*
 Nu pricepi că ești nedemnă de a mea iubire pură?
Portativul vieții tele e stricat, nimica n'ai
 Nici *cheia* de sol nici alta nu-ți-l mai deselide vai!
 Este ruptă *partitura* existenței Dumitale
 Nu-mi mai stric de geaba gura fiind-cînu face parale.

Murgeanu.

*) D. Klein e un june tenor liric cu mustăți blonde și cu voce klaină ca și numele său, dar simpatică.

O IARBĂ FENOMENALA

— Intimplare autentică —

Conu Iorgu Arțag, «boer» își zice dînsul, de și titlurile-i de nobleță sunt tot atît de cunoscute ca și peatra filosofală, trăiește o tîhnită vieață de pensionar.

Fost voluntar în războiul independenței—după ce și-a lăsat oasele pe cîmpiile Bulgariei, unde—fie zis în treacăt—n'a căpătat de cît reumatism și decorații, dar nici o rană; înaintat în grad după campanie, se bucură acum de o pensie pe care datoriile numeroase ca și amintirile galante și războinice ale veteranelor noastre amice, o reduc în fie-care lună la niște proporții modeste ca o domnișoară bine crescută.

Adăogînd că aceste bune dispoziții au fost transmise și celor doi fii, moștenitori ai numelui și perverselor titluri de nobleță, se explică de ce gastronomia poate fi citată între semnele particulare ale familiei.

E drept că în afară de chirie, ba poate mai mult de cît chiria, preocuparea unei mese mai alese grevează cu cheltuiala cea mai mare veniturile lui conu Iorgu.

Cu un stomac, regulat ca un cronometru, și în privința funcționării căruia boerul nu se sfiește să dea cele mai amănunțite detalii, în bogatele suveniruri ale lui conu Iorgu nu există și acela ca în vr'una din zile să-i fi lipsit pofta de mîncare.

Acest neajuns, care de asemenea în fie-care lună, smulge conului Iorgu, la epoca luării pensiei o puternică explozie de înjurături bine simțite, nu împiedică însă ca familia boerului, în total încă șase persoane, să aibă un menaj destul de mulțumitor.

Conu Iorgu duce o existență cu adevărat patriarhală. În timpul din urmă însă boerul a căzut la dragostea unei noi in-deletniciri: grădinaritul.

Între mîncare, somn, cazin și fumat, ocupațiile esențiale ale amicului nostru, îngrijirea grădinei sale îi răpește zilnic o bună parte din după amiază.

Să nu credeți însă că face cine știe ce horticultură savantă. Nu. D. Arțag se mulțumește să tunză iarba, să smulgă buruienile, să rupă rănușelele uscate de la pom, să mai dichisească brazdele în care, ici, colo, cite-va tulpine de garoafe se perd în arba stufoasă, și ast-fel cel puțin o oră pe

zi conu Iorgu își satisface mica sa pasiune. Nici cînd însă nu ar fi gîndit boerul Arțag că acest cîmpenesc gust al său are să-i aducă aventura ce o vom povesti mai jos.

* * *

E seară, o caldă și frumoasă seară de Maiu. În grădina la conu Iorgu, iarba stropită de curînd face o răcoare plăcută, în care te simți bine, ca după o halbă rece băută într'o clipă de sete îndrăcită.

În umbrarul «boerului» se bea țeapăn. E o sărbătoare în familie care a reunit în jurul unei mese copioase, ciți-va intimi.

Toasturile și bateriile la ghiță se succedază cu o viteză care face onoare dispozițiilor sugative ale comiciilor. Conu Iorgu povestește pentru a cincea oară luarea malacofului și pentru a două-spre-zecea cum a scăpat de moarte la Opanez.

Ca intermezzo găsește prilejul să intercaleze în text și vr'o cite-va din aventurile galante.

De alt-fel situația e la diapazonul în care toți vorbesc de odată și toasturile se ridică cu mult mai multă ușurință de cît cu care le rostesc.

Nu intră însă în intenția noastră d'a fonografia această interesentă ședință bachică.

La un moment dat, unul din convivi se ridică, ese în grădina și cu acel mers legănat care dovedește în asemenea cazuri că echilibrul s'a turburat mai rău ca o domnișoară surprinsă asupra unei scrisori de dragoste, se îndreaptă spre un colț, unde iarba părea mai mare, și umbra mai adîncă.

E curios dorul de libertate, de aer pe care lichidul;—cînd se chiamă vin, bere, spirt or alt alcool și este înghițit în cantitate mai mare,—il simte cite-odată.

În cazul de față graba cu care invitatul lui conu Iorgu înghițise conținutul a numeroase pahare, fusese un fleac pe lingă aceea cu care se făcea fatala restituire.

O fi rău, «malu de mer» pe apă, da ce-i pe uscat!

În umbrar strigătele, glumele, risetele și ciocnitul paharelor continuau cu acelaș entuziasm, pe cînd luna ridicîndu-se pe de-a-supra bătrînilor salcîmi de la poartă își strecura indiscretele-i raze la locul sinistrului.

* * *

Cu pălăria sa de curte, trasă pe ochi și în costumul «de grădină», conu Iorgu se află la ocupația sa favorită: tunde iarba.

Boerul pare însă foarte preocupat ca și cum o problemă neașteptată s'ar fi impus minții sale pline de experiență.

Și ceea-ce e mai curios e că nedumerirea amicului nostru pare să fie în legătură cu iarba pe care o îngrijește atît de mult.

Boeru ajunsese cu tunsoarea într'un colț al grădinei unde iarba, plătă de curînd, este mai mare și mai deasă. De la primele tăeturi însă s'a oprit din operație, a luat iarba tăiată, a resfirat-o în palmă, a apropiat-o de față, apoi a dat-o de-o parte. La ciți-va pași mai departe, observînd aceleași caracteristice sevede: se repetă același joc. Lucrul treb e să fie serios căci conu Iorgu se lasă de tuns, ia cu grijă iarba cu pricina și intră în casă.

Seara, la masă.

— l'ascultă Lucrețio, în botanica aiă a noastră scrie de vr'o iarbă care să miroasă greu, așa, cum o iei în mină?

— Iarbă care? Nu știu, nu spune nene.

— Da ce știți voi! Sunteți bunî numai să mîncăți. Rupeți 4 perechi de ghete pe lună și cînd vă întrebă cine-va, nu știți nimic

— Ce e Iorgule? Ce te-a apucat acuma cu iarba? Intervine coana Profira.

— Ce să fie! Iacă la noi în curte crește un fel de iarbă de care n'am mai pomenit, de și am văzut și iarbă rusească, cînd cu războiu în Crimeea, și iarba bulgărească și turcească și fel de fel de iarbă romînească! Asta e o speță nouă. Cum o iei în mină are un miros tare, greu, cum am auzit că sunt unele erburî, din India și Africa.

— Ei și?

— Cum, ei și? Cine știe cum s'a ivit la noi. Poate nu se mai găsește în țară. Ar fi interesant de știut.

— Și ce-ai de gînd să faci?

— Foarte simplu. Mă due la grădina botanică unde am cunoscutî carî o să'mi dea deslușiri nu ca nepricopsiți aștia de copii, n'aș mai avea parte de ei.

Masa apoi continuă în liniște.

* * *

A doua zi la orele 10 dimineață, instalat în tramcar și cu un pachetel cu

iarbă la subțioară conu Iorgu pleca la grădina botanică.

Reîntoarcerea sa, exact la ora dejunului, fu anunțată prin sgomotul făcut de furioasa trintire a porței.

Cu pălăria pe ceafă, deschiat la vestă, cu figura îngrozitoare boeru intră ca o furtună în casă :

Coana Profira și copiii alergară îngrijați, cu gândul că cine știe ce s'o fi întâmplat.

— Da ce e Iorgule? Ce s'a întâmplat?

— Auzi pușlamalele, auzi măgari, auzi porcărie, auzi să mă faci de ris, pe mine, boerul Arțag! Crucea și leturghia, lumina-rea și catapoteasma! Și cea mai bogată colecție de injurături cazone fu debitată cu o energie și o repeziciune care ar fi făcut admirația chiar a unui ungar.

— Dar ce ai frate, pentru Dumnezeu! mai oprește ochările și spune-ne și nouă ce este? întrebă din nou, incremenită coana Profira.

— Ce să fie madam! Nu ți-am spus, că mă duc la botanică, cu afurisita aia de iarbă?

— Ei, da, și?

— Și! Și știi d-ta ce era mirosul ăla, duhoarea aia?

— Iarbă streină, indiană, pesemne.

— Ce streină madam, ce indiană, duhoarea aia știi d-ta ce era?

— ???!

— Puțea a vin cu sifon! A vin cu sifon, «pritocit pin stomac cu ale—retur»— așa mi-au ris în nas ăia de la botanică, ai înțeles cocoană! Ci-că să mai poțestii porcii la masă! D'aia tot o luau prin grădină.

Și conu Iorgu trinti furios cu pumnul în masă, cu o mutră așa de desperată, în cit cu toată gravitatea situației, coana Profira și copiii isbuciră într'un ris cu hohote.

Ac.

CÎNTEC TRIST

Cînd vezi că trece fericirea
Pe drum alături de tine,
Băcte, întăreșteți firea
Și poartă-te cum se cuvine.

Intr'o clipeală ia-ți avîntul
Și-o prinde 'n brațe voinicește
Al tău e cerul și pămîntul.
Dansează, cîntă, rizi, iubește!

Ești tinăr, soarele-i ferbinte
Și lumea 'ntregă e un raiu.
Cu fruntea sus mergi înainte
Pe luminosul vieții plaiu!

Răzbură-te c-ai fost născut
Pe-a lumii noroioasă tăcut
Și 'n ciuda răului pantă
Ia-ți Fericirea de amantă!

Dar de capriciul ei te teme.
Ea fuge cu ale ei comori,
Și vei avea destulă vreme
Să tot visezi, să plîngi, să mori!

Mimi Pinson.

DE CE-A DEMISIONAT d. CIUNTU

— Era fatal ca d. Ciuntu să-și dea demisia din director al Conservatorului.

— De ce?

— Era profesor de armonie, contrapunct, compoziție și...

— Și?

— Și fugă... d'aia a fugit din țară!

În editura librăriei Dimitrescu & Movileanu din Tecuciū au apărut niște frumoase cărți postale ilustrate militare.

Colecțiunea de 30 bucăți costă lei 2.25.

D'ALE CHINDERILOR

METAMORFOZĂ

Deși e mic bată'l să'l bată,
Șmil e un hoț și jumătate.
Așa dăună-zî din păcate,
Găsind cămara descuiată,

Să fi văzut la dînsu viață!
Căci tot cătînd tiplil, tiplil
Nu știi de ce dă micul Șmil?
De trei boreane cu dulceăță.

Nici nu trecu o oră bine
Și Șmil, auzi stomac profund!
La două le dădu de fund:
Celui de fragi și de smochine.

Acum, se pregătea bătetu,
Să'l ia și p'âl de portocale;
Dar... niște crampe stomacale,
Stricară omului tabelu!

Nici vorbă, dă să ias'acușă;
Însă fatală întimplare:
Vai, imbecila servitoare,
Se vede că 'ncuiase ușa!

A doua zi de dimineață,
Umblînd p'acolo nu știu cine,
Găsi boreanele tot pline;
Însă... cu alt soi de dulceăță.

Victor.

DIN BUCLUCURILE TELEFONULUI

Junele Titirică, gomos cu aptitudini «psu-tiste», este în culmea fericirii.

După numeroase dar infructuoase tentative, după ce a epuizat generositatea mai multor demne protectoare ale tinerei generații, reușise în sfîrșit să fure încrederea unui demn burghez, care se simțea în culmea fericirii să-și mărite fata cu un «aristocrat», de și «nobilul» n'avea nici după ce să bea apa, iar zestrea tinerei sale fice. Marie era mult mai respectabilă ca însă-și abdomenul valorosului comersant.

În dimineața în care se petrec evenimentele ce vom povesti, junele logodnic tocmai primise o depeșă urgentă de la viitorul său socru,—comerciant angroist la Giurgiu, uitasem s'o spunem—vestin-du-l că la 11 fix are să-i comunice la

telefon ziua cînd sosește cu d-ra și cu cucoana la București.

Tinărul și începuse însă să-și aranjeze «trenul» pe care să-l ducă după nuntă, cu «banii negustorului.»

Prima sa dorință era un cal de călărie. Pusese chiar ochii pe o iapă, foarte frumoasă, în aparență, dar asupra căreia un prieten, expert în materie, tocmai venise să-i dea cele mai proaste referințe.

Titirică, furios, caută adresa telefonică a proprietarului calului, hotărît să-i comunice că nu o mai o ia și să-i tragă un zăvrac pentru că voese să-l păcălească.

Sunt 11 ceasuri. Junele însă nici nu visează de telegrama din Giurgiu.

E la aparatul telefonic al otelului în care sta și amicul care-i adusese știrile despre iapă, așteaptă să auză «zăvracul». În paranteză să adăogăm că «amicul» avea o alta combinație cu un giambaș, de unde putea să tragă un ce profit.

— Allô! Allô!

— Allô! Ce doriți?

— Vă rog numărul...

(O pauză de cinci minute)

— Allô! Ce faci d-șoară? A! în sfîrșit Allô!

— Allô! Tu ești Titirică?

— Ce? Cum? Mai îndrăznești să mă și tutuești după măgăria care ai vrut să mi-o faci?

Să știi că n'o m i iaă! Ai înțeles?

— Cum? Ce fel? N'o mai ie! Ce e asta?

— Asta e domnule că e slabă în pulpe, că aruncă de d'indărăt, că viră capu între picioare cînd o stringîntre genuchii, ca expusa la dulac, ca...

— Ho! ho! Nerușinatule, măgarule Auzi, fata mea slabă în pulpe! Auzi ce Marișica aruncă... Pezevenchiule, am să mă ure în tien să viū la București să-ți rup oasele. Să mă ofansezi în așa mod, nemer...

(Incremenit, cu ochii holbați, aiurit) Cum d-ta erai dom'le Marinescu, dar bine e...

Și lui bietu Titirică îi scapă transmîțătorul telefonului din mină, iar el cade năucit pe o bancă pe cînd «amicul» se grăbește s'o șteargă.

Un jonon

PE ALBUMUL UNEI DOAMNE

Cînd ți-am spus că o soție
Tinără, frumoasă—vreaū
Și cu o zestre: o moșie
De-i urită nu o iaū

Frumusețea-i trecătoare
Mi-ai răspuns atuncea tu.
Ai dreptate-i trecătoare
Urițenia însă nu.

Berlin.

Ionescu-Quintus.

COPIII ȚIGANILOR

In armată, pentru stagiul — cum se știe — de trei ani,
Fost'au luați : Mitușcu, Stancu, doi înalți, voinici țigani.
Și, deși aveau neveste și copii la ei în sat,
Să mai dea pe-acasă, voe de cei mari nu li s'a dat.

Mai acum o lună, ei se liberează în sfârșit.
Ajungând în sat, spre seară, de pe drum s'au despărțit ;
Și se duse fie-care, spre doritul lui cămin,
După ce se mai cinstiră, cu vr'un chil, două de vin.

Chiar a doua zi, la crîsmă, amîndoi s'au intimplat.
Stancu, singur la o masă, se jelea neîncetat.
Cînd intră Mituș și dete peste el, așa mîhnit,
Intreabă :—Cea plîngi, mai Stancu ? Par'că ciuma te-a plesnit !

Stancu, sughitînd de plîns, îi răspunde lui Mituș :
— Unu avea, săracu Stancu, haoleo dara acuș !
Mi-a murit, mai, copilașul, vai de saracut de el,
Ce ma fac fara de dînsul, Doamne, ce mai mititel !

Așezîndu-se la masă, Mitușor mișcat vădit,
Inghiți, în două clipe, o oca de vin vestit.
Incercînd apoi pe Stancu, nițeluș a-l pătoli,
Către îndureratul prieten, aste vorbe le grăi :

— Hauleo ! Tacî nu mai spune, zaû așa, ma prapadești.
Brea ! ce mai nenorocire, nici sa poți sa te gîndești !
Bogdaproste ! Ca la mine, cerul s'a milostivit !
Io acasa hînca unul, ham mancal'ași, am gasit.

Ionescu-Quintus.

FOAIA DE VIȚĂ

Intr'un volum de drept constituțional ci-
tesc următoarele cuvinte :

«Bismarck a zis : Constituțiunea e o foaie
de viță, sub care se ascunde tirania, dis-
pötismul » Și cînd te gîndești că pină la
Bismarck se ascundea alt-ceva !...

Dar. A. Vera.

CUPIDON

Aveam 16 ani.—
Cupidon cel mult slăvit
Dădea mari reprezentații
Cu antreul gratuit.

Mă dusei. Lingă o fată
Am luat loc în stalu 'ntii.
Nu simțisem pin' atuncea
Pirostria sub cilcii.

Eram spectatorii... naivi :
Fete din școli secundare
Și elevi în uniforme
Țivile și militare.

A !... cortina se ridică...
Cupidon, spoit, apare
Imbrăcat ca o paită
Sunînd dintr'un elopot mare :

«Poștiți, domnilor, începe !
Doamnelor, poștiți, vă rog !...»
... Doi ex-amanți apar pe scenă
În furtunos dialog.

L-a iubit, nenorocita,
Și la cazul înșelării
Nici n'a vrut să se gîndească,
Ci 'n beția sărutării

Țîntia cu al iubirei are
Fericirea .. viitoare.
(Asta-i tragerea în țîntă
Ș'apoi tragerea pe sfoară).

Din iluzii, sărutării,
Visurii 'nalte de Amor
Naște adesea un copil,
Vai, Natura-i scamator).

Mai d'o-parte, o băbușcă
Stă p'o bancă 'n reverie,
Iar un june 'i face ode.
(Undiță și pescărie).

Un gardișt bate cadența
Unui vers d'amor și șoapte,
Pe la poarta Anicușei.
(E poliția de noapte).

P'un deputat o cucoană
Îl sărută printre voal
Să'i pună bărbatu'n slujbă.
(Sacrificiul conjugal)

Un avocat se 'nvirtește'n
Jurul unei domnișoare
Cu corp slab, cu zestre grasă.
(Asta este vinătoare)

Ianoș își sărută-amanta
Cu un zgomot cacofonic,
O ciupește, o'mbrîncește...
(Asta e amor... platonic)

Un ofițer... ofensiva
— Vrînd tîria ei să sfarme —
În fața unei doamne
(Tactica celor 3 arme)

Alți, mai mulți, la o «bătae»
Ochese cu gingașe flori
Un grup de fete bogate.
(Luptă în țiraliori).

Un artilerist p'o damă
De trei ceasuri o tot bate
Cu cuvinte explosive.
(Într'un tun și o cetate)

Un copist sub o fereastră
Cere de la Ea un gaj,
Cînd odat' se pomenesc
C'un lichid de la etaj

Ș'amărit plecă spre gîrla
Care țîntirim să'i fie...
(Focul se stînge cu apă.
Chestie de pompierie)

Sub un pom, un «trubadur»
Înșelat d'a lui «sirenă»
Cu un glonț se sinucide
(Ce frumos efect de scenă !...)

...Noi rideam, rideam c'o poftă.
Că ne-am făcut stacojii
Și diceam că nu se poate 'n
Viață scene mai hazlii.

Dar—blasfem !—într'o secundă
Toți cîți eram spectatori
Ne pomenim sus, pe scenă !
Întă-ne de-acum actorii..

Să mă fi văzut pe mine...
Rușinos și încurcat
Ștam tăcut în fața unei
Fete de la externat

Ea stătea cu ochi 'n jos
Iară eu lung o priveam
Și cînd ea îi ridica
Atunci eu îi coboram.

Cupidon era aproape.
Eu pornesc spre el din loc
Și-i spun !

— Fii bun... ce să fac ?...

Rolul meu... nu știu... să-l joc...

— Să tacî. Asta'îi este rolul.
Ești sublim în comedie
Îți joci rolul de minune.
— Pardon, asta-i clovnerie !

Îi răspunsei revoltat,
Iar el rise pe furiș.
Ah, să fi avut atuncea
La bastonul meu un șiș

L'aș fi străpuns fără milă
Și l'aș fi svirlit în foc,
Căci pe scena-i atractivă,
Prea 'și bătui de mine joc.

De-ai plesni, mfame Zeu,
Te-aș injura și la criptă,
Că prea mai rănit adînc,
Mîncă-ți-ai săgeata friptă.

Const. I. Dinescu

«Zeflemeua» caută, pe timpul verei
buni depozitari în localitățile : Sinaia,
Călimănești, Govora, Slănic - Moldova,
Pucioasa, Monteoru-Sărata și Bușteni'

ET CAETERA

Unei doamne.

Ti-aduci aminte, cind ades,
Treceam pe la fereastra ta,
Si cu un zimbet ne'nfeles,
Ne salutam — et caetera?

Si cind apoi ne-am intilnit,
— Intia intilniri-era —
Si cum intr'una ne-am vorbit.
Cu foe, de-amor — et caetera?

Iti amintesti cind peste noi,
A dat atunci bunica ta,
Si cum ne-a luat pe amindoi
La zor, ocari — et caetera?

Si de-acea zi, cind grav jurind,
Ca'n viața nu mă veți uita,
Si că etern aprinsul gind.
Va fi la mine — et caetera?

Iti amintesti ce, pe 'nserat,
Odată am făcut...? Era
Să uit că eu un alt bărbat,
Te-ai măritat — et caetera.

Berlin.

Ionescu-Quintus.

Administrația ziarului „Zeflemeaua”
roagă pe d-nii abonati, cari sunt in-
tirziere cu plata abonamentului, să a-
chite de urgență suma ce datorează.

ȘI EA MĂ IUBEȘTE!

Mi-e jerpelit de tot gherocul;
Și ghetele... s'au rupt și ele.
Ca să mi gădesc însă norocul,
Fac curte pe la demoazele.

Așa ducă... Ce vă pasă?
Li fac la curte nebunește.
E și bogată și frumoasă
Ș'apoi... și dinsa mă iubește!

Ei așa! ce, nu vă vine a crede?...
Dar maniera ei vorbește;
Căci ori de câte ori mă vede,
Ea... ride de se prăpădește!

Victor.

„ZEFLEMEAUA” IN AMERICA

Se știe că am fost printre cei d'intiui
cari am anunțat tragicul eveniment din
Belgrad, asasinarea Dragei și a îndrăgitei
ei Alexandru al Serbiei. Edițiile noastre,
putem zice edițiile noastre fără număr, se
vindeau ca pânea caldă, succesul nostru a
fost enorm.

Așa fiind, era de datoria noastră ca in-
curajarea ce ne-o acordase publicul să o
răsplătim cu ceva. Ce am făcut? Am an-
gajat corespondenții, afară de cei pe cari
ii aveam în Europa, în toată lumea. Iată,
de o cam dată, o scrisoare din partea co-
respondentului nostru din Kausas-City (A-
merica) cu privire la o afacere foarte sen-
zațională, afacere, care, după cum zice d.
L. Schwartz—d. Schwartz este onorabilul

nostru corespondent — «este panică mare
aici pentru această pereche și lumea vor-
bește numai de acești oameni, dar băiatul
este onorat, fiind-că este frumos și bun»,
etc., etc.

Dăm loc scrisoarei corespondentului, căci,
de sigur, sunteți curioși ca să vedeți noua
lovitură de Stat, care de astă dată se face
în America.

Kansas Cyt Wo, June 1903.

D-le Director al ziarului

„Zeflemeaua”.

Cu onoare vă rog să bine-voiți a publica
această scrisoare în onor. ziarul d-v.

În acest oraș și în No. 1816 M-c Gee street,
se află un merar cu numele de Ovidie A-
bramowitz, cu o familie ce se compune din:
Pearl Abramowitz, Rebeca Abramowitz, Jennie
Abramowitz, Schoil Fisher și Keila Fisher, care
locuiește în acest oras în No. 1940 M-c Gee
street.

Acest merar este venit din orașul Botoșani,
de 15 ani deja, și în tot timpul său a vindut
mere și alte verdețuri, din cauza că are o
soție foarte rea care nu l lasă să facă prăvă-
lie din cauza că îi este teamă că o să peardă
banii cari i-a făcut în merarie.

Acest om Abramowitz este un om care lu-
crează zi și noapte, din cauza acestei rele
soții care călărește pe capul bărbatului ca un
om pe care ar călări pe un cal, de frică
trebuie să facă toate, căci damele în America
sunt stăpini poate bărbat și dacă bărbatul
nu face ceea-ce zice soția, ea are dreptul să l
aresteze. Acest om lucrează de la 4 ore dimi-
neata până la 8 seara; s'a îmbolnăvit foarte
rău de niște giunghiuiri care cind îl apucă
cade ca mort și dinsa se uită la el ca un
ciine; după ce simte că e puțin mai bine, îl
face să se scoale imediat și dacă este capa-
bil ori nu, el trebuie să iasă la drum cu me-
rele; lucrează în arșita soarelui în fie-ce timp
și dacă nu vrea să lucreze, ori nu se simt
bine dinsa îl alungă din casă. Din această cauză
toată lumea îi urăște și nimenca din acest
oraș nu se asociază cu această familie, din
causă că auzind că mama casei, adică d-na
Pearl Abramowitz tratează pe soțul ei așa rău.
Această familie are o fată cu numele Rebeca,
de 19 ani, și dinsa s'a amoretat de un tinăr
cu numele de N. A. W. de peste doi ani, și
fata îl iubește pe acest tinăr de moare după
el, și tatăl acceptează însurarea acestei pe-
rechii, dar doamna Pearl sau Paulina Abra-
mowitz refuză și nu vroește. Tot orașul știe
despre iubirea lor și știe prea bine că băia-
tul vine dintr'o familie foarte mare și bogată
ce se poate afla în România. Causa acestei
opuneri pentru ca această pereche să nu se
împreune, este că venind într'o seară la un
bal, tinărul a plecat de la bal fără ca să spună
seara bună la doamna Abramowitz.

Tinărul este un băiat foarte frumos, are o
aparență excelentă, reprezintă un om de fa-
milie mare și este cel mai bun din tinerii din
K.-Citz. Copila este o fată cum se cade, dar dacă
se ia după spusele mamei ei, nu poate fi mai
bună de cât mama sa. Și vai și amar de acel
bărbat care va cădea în mina ei.

Tinărul s'a amoretat de fata acestui merar
cu consimțimintul mamei fetei, adică a mama
Mis Rebeca Abramowitz, căci la început cind
tinărul a venit în casă, mama fetei auzind că
d. N. A. W. este din o familie așa mare și
dinișii nu sunt mai mult de cât merari, au ac-
ceptat ca băiatul să se logodească cu Mis Re-
beca Abramowitz, dar cu trei zile înainte de
logodnă a fost un bal, și tinărul N. A. W. ui-
tind de neatențiune să spună bună seară la
Pearl Abramowitz și din această cauză tinărul
a fost silit să se retragă, dar fata le-a promis
că dacă n'o să lase să se mărite, atunci are
să fie silită să fugă cu el. Fudulia aceasta a
familiei este foarte mare, și de aceea toți din

acest oraș îi urăște și nu se asociază cu dinșii
de loc, căci America este o țară liberă. Dacă
fata spune la mamă sau la familia ei că vrea
acest tinăr, și dacă părintii nu voesc, atunci
fata fuge în alt oraș și se mărită și pe urmă
vine îndărăt.

Deci, este panică mare aci pentru această
pereche și lumea vorbește numai de acești
oameni, dar băiatul este onorat și respectat de
toți, fiind-că este frumos și bun și merită să ia
o fată dintr'o familie mai mare, dar nu fata
unui merar.

Vă salut cu stimă,
L. Schwartz.

Domnule director,

Vă rog să bine-voiți a mi face acest bine și
a mi pune aceasta în onor. ziar al d-voastră și
dacă imi veți trimete și mie două jurnale și o
să vă trimet un dolar pentru un abonament și
o să vă țin în curent cu multe noutăți din
America.

Sper că amabilitatea d-voastră nu mă va re-
fuza și vă asigur că vă voiți fi în veci recu-
noscător.

Al d-voastră amic din România

L. Schwartz

302, East 12 th. st., Kansas City Wo
America.

* * *

Originalul acestei scrisori se află expus
la vitrina magazinului nostru, la magazinul
de muzică Feder de pe calea Victoriei și
la bazarul de încălțăminte — O!, că nu-ți
fac reclamă, șmecherule!

p. conf. Cos.

P. S.—D. Schwartz ne promite în scrisore,
intre altele, și un dolar. Il așteptăm cu ne-
răbdare, — vorbă să fie că ni-l mai trimete—
și profităm de ocazie, fiind-că e vorba, de
banii, să rugăm pe abonații noștri cari sunt
în intirziere cu plata abonamentului să ne
achite costul.

Voim să plecăm și noi la băi.

S M A R A

Amicul meu Ranette
Pe Smara o trimete:
La «Moși»; dar e nedrept.
Pe Smara mă aștept,
În spirt să fie pusă
Și la «Muzău», condusă.

Ionescu-Quintus.

EPIGRAMA

Titii Pavelescu de la «Sentinela».

Madam Tita Santineaă are gusturi fistichii;
Nu-i miroase bine ceapa nici săratele scrumbii
Ba nu-i place nici budinea, nici friptura de fasan
Ar minca, parol, cu poftă numai șuncă de jidan!..

Unu meșter strimbă-lume.

E meșter caricaturist,
Și chiar a lui figură
Arată că-i născut artist;
Și ea-i caricatură!..

Mimi Pinso.

UNUI ASTRONOM

Paulică altă dată,
Privea stelele din cer;
Astă-zi însă, crudă soartă,
Putrezește 'n Minister.

Damblagiu.

Desfacerea Produselor DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse :

VINURÎ ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. ȘTIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FAINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA
MERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENȚA BRÎNZA
„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brânzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTAN

URNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. Prețul 1.50 b.
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

*****
CONTRA
Constipației,
Hemoroizilor,
Indigestiei,
Greței,
Durerilor de cap,
Ametelilor
CEREȚI
ELIXIR
DE
CASCARA SCEOPUL
Aprobat de consiliul sanitar superior
FLACONUL LEI 2.50
DE VÂNZARE LA TÔTE FARMACIILE
ȘI DROGUERILE
*****

NICOLAE A. POPOVICI
DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA 'ȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci : excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.